

DOBAI LILI

Összetett szavak - műhelymunka

Röpke levelek ismeretlen címre (IJKB)

Lélegeznek benned a szavak.
Fellélegeznek és kiformalják magukat.
Eloldódnak, kimondódnak.

Akkor tudnál teljességgel, valójában írni,
ha mernéd kimondani, leírni az igazul-igazán
erős szavakat, ha már egyszer megtaláltad őket,
ha rájuk találtál. Merd. Merj.
Nem félni. A sérüléseket okozó szavaktól. Semmitől
sem.

Hány elvétést, félreértést, rontott helyzetet tud
vagy akar
helyreállítani, helyrehozni, rendbe tenni, kijavítani
Isten?

Jobb-e a tisztánlátás kitettségében lenni,
vagy inkább a védelmező illúziókban megmaradni?

Egyre többet tudni, látni, tapasztalni és
egyszerűnek maradni.
Egyszerűen megmaradni,
akaratlan, öntudatlan átadással.

Hátrahagyni, ami már nincs,
menni afelé, ami még nincs.
Megoldhatatlan.
Ráhagyatkozás, bizalom.
Hogy legyél az, aki lennél?
Hogy lehetnél az, aki vagy?

Hogy ne kerüljem ki magamat?
Hogy ne hajoljak el magamtól?
Hogy menjek végig a legutolsó lépésig?
Egészen a szakadék széléig.
Ahogy érdemes. Végestelen végig.
Ketten, együtt.

Télvégi napfényesítette domboldal.
Sárgás-barnás táj, kék ég, kis
szürkés kövek,
kiszáradt fű a vadles körül,
a tölgytől nem messze. Átfúj résein a szél a
magasban. Magasles.

Életem mélypontja, amikor magasról
ráláttam magamra.
Gyógyít a táj:
tágas rétek, tisztások, felhők magasan,
hegyek-dombok körülölelése,
pillanatnyi változások egy-egy szellibbenés,
felhőjáték vagy még kevesebb
nyomán.

Beengedni, megengedni. Meddig, milyen
határokig? Bennem szavaid élő testté váltak.
Benned szavaim eleven életté lettek.
Szövevényeredmények?

Ablakommal szemben a gesztenyefák
ágai még mintát rajzolnak
az égre. Fehér habos felhős, kék égre.
Változott a háttér. Tavasz lett, és a szürkés
kék alakult. Az ágakon kibomló rügyek,
mint kis csomók. Hamarosan gyertyavirágok
lesznek. Fehérek, pirosak. Aztán már csak a
csupazöld, és nincs rajzolat.

„A külsőleg keresztülvihető és a belsőleg lehetséges.”
Belül valami nem engedte virágba borulni a külső
szépet. A lehetőséget. A lehetőségnek látszót.
Látszót?

Érthetetlen, ezért élhetetlen
úgy, ahogy érdemes lenne. Megélni.
Semmi
nem segít. Az idő. Talán.
Mindegy. Átadom.

A fekete napokról nem lehet megfeledkezni.
Évekké láncolódtak.
Hiába a siettetés, nem lehet kifelé jövet
kapkodni.
A lélek ütemére rá kell találni. Ráérezni.
A lélek idejét ki kell várni.

A barázdákat is szeretem, amit az idő vés homlokodra.
Ajkad köré is. Fáradt arcodat is, ahogy régmúlt szenvedések
nyomait idézi. Fel(színre)hozza.
Semmi nem az enyém, mégis minden.

Ahogy a kezembe adod a kelyhet. Az üvegkehely poharat.
Félig tele. Először vörössel; majd fehérrel.
Aztán ürességgel teletöltve.